

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το *Curtea de Apel Braşov* (Ρουμανία) στις
11 Απριλίου 2023 — Ποινική διαδικασία κατά L.D.

(Υπόθεση C-223/23, *Redu* ⁽¹⁾)

(2023/C 261/13)

Γλώσσα διαδικασίας: η ρουμανική

Αιτούν δικαστήριο

Curtea de Apel Braşov

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

L.D.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχουν το άρθρο 2 ΣΕΕ, το άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ και το άρθρο 4, [παράγραφος 3], ΣΕΕ, ερμηνευόμενα σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις 2, 15 και 22 και [με] το άρθρο 11, παράγραφος 4, της οδηγίας 2006/126/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, για την άδεια οδήγησης ⁽²⁾, υπό το πρίσμα της υποχρέωσης του κράτους μέλους να λαμβάνει κάθε αναγκαίο και κατάλληλο μέτρο προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της βελτίωσης της ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας, στο πλαίσιο της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων στο εσωτερικό της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 2006/928/ΕΚ της Επιτροπής ⁽³⁾, και με γνώμονα το άρθρο 49, παράγραφος 1, τελευταία περίοδος, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την έννοια ότι αντιτίθενται σε έννομη κατάσταση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία ο καταδικασθείς αιτών ζητεί, με έκτακτο ένδικο μέσο, την εξαφάνιση αμετάκλητης ποινικής καταδικαστικής αποφάσεως για το αδίκημα της οδήγησης αυτοκινήτου οχήματος με άδεια οδήγησης που είχε ανασταλεί, γεγονός που θα του επέτρεπε να ασκήσει εκ νέου το δικαίωμά του οδήγησης, το οποίο συνεπάγεται την ελεύθερη κυκλοφορία σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, προβάλλοντας την εφαρμογή της αρχής του επεικέστερου ποινικού νόμου, η οποία έπρεπε να τύχει εφαρμογής κατά τη διάρκεια της δίκης επί της ουσίας και θα προέβλεπε συντομότερη προθεσμία παραγραφής, η οποία θα παρερχόταν πριν από την εκδίκαση της υποθέσεως, πλην όμως τούτο αποκαλύφθηκε μεταγενέστερα, με απόφαση του εθνικού συνταγματικού δικαστηρίου η οποία έκρινε αντισυνταγματική διάταξη νόμου σχετικά με τη διακοπή της παραγραφής της ποινικής ευθύνης (απόφαση του 2022), με αιτιολογία την αδράνεια του νομοθέτη, ο οποίος δεν παρενέβη για την εναρμόνιση της εν λόγω διατάξεως νόμου με άλλη απόφαση του ίδιου συνταγματικού δικαστηρίου, εκδοθείσα τέσσερα έτη πριν από την τελευταία απόφαση (απόφαση του 2018) –χρονικό διάστημα κατά το οποίο η νομολογία των τακτικών δικαστηρίων που διαμορφώθηκε κατ' εφαρμογήν της πρώτης αποφάσεως είχε ήδη παγιωθεί υπό την έννοια ότι η επίμαχη διάταξη εξακολούθησε να τυγχάνει εφαρμογής υπό τη μορφή με την οποία είχε ερμηνευθεί με την πρώτη απόφαση του συνταγματικού δικαστηρίου– με πρακτική συνέπεια να μειωθεί στο ήμισυ ο χρόνος παραγραφής για όλα τα αδικήματα για τα οποία δεν είχε εκδοθεί αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση πριν από την πρώτη απόφαση του συνταγματικού δικαστηρίου και να παύσει, κατά συνέπεια, η ποινική δίωξη που είχε ασκηθεί κατά του εν λόγω κατηγορουμένου;
- 2) Έχουν το άρθρο 2 ΣΕΕ, σχετικά με τις αξίες του κράτους δικαίου και του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εντός κοινωνίας που χαρακτηρίζεται από τη δικαιοσύνη, και το άρθρο 4, [παράγραφος 3], ΣΕΕ, σχετικά με την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ της Ένωσης και των κρατών μελών, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 2006/928/ΕΚ της Επιτροπής σχετικά με τη δέσμευση να διασφαλιστεί η αποτελεσματικότητα του ρουμανικού δικαστικού συστήματος, διά παραπομπής στο άρθρο 49, [παράγραφος 1], τελευταία περίοδος, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο κατοχυρώνει την αρχή του επεικέστερου ποινικού νόμου, την έννοια ότι, όσον αφορά το εθνικό δικαστικό σύστημα στο σύνολό του, αντιτίθενται σε έννομη κατάσταση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στην οποία ο καταδικασθείς αιτών ζητεί, με έκτακτο ένδικο μέσο, την εξαφάνιση αμετάκλητης ποινικής καταδικαστικής αποφάσεως για το αδίκημα της οδήγησης αυτοκινήτου με άδεια οδήγησης που είχε ανασταλεί, γεγονός που θα του επέτρεπε να ασκήσει εκ νέου το δικαίωμά του οδήγησης, το οποίο συνεπάγεται την ελεύθερη κυκλοφορία σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, προβάλλοντας την εφαρμογή της αρχής του επεικέστερου ποινικού νόμου, η οποία έπρεπε να τύχει εφαρμογής κατά τη διάρκεια της δίκης επί της ουσίας και θα προέβλεπε συντομότερη προθεσμία παραγραφής η οποία θα παρερχόταν πριν από την εκδίκαση της υποθέσεως, πλην όμως τούτο αποκαλύφθηκε μεταγενέστερα, με απόφαση του εθνικού συνταγματικού δικαστηρίου, η οποία έκρινε αντισυνταγματική διάταξη νόμου σχετικά με τη διακοπή της παραγραφής της ποινικής ευθύνης (απόφαση του 2022), προβάλλοντας την αδράνεια του νομοθέτη, ο οποίος δεν παρενέβη για την εναρμόνιση της διατάξεως νόμου με άλλη απόφαση του ίδιου συνταγματικού δικαστηρίου, η οποία εκδόθηκε τέσσερα έτη πριν από την τελευταία απόφαση (απόφαση του 2018) –χρονικό διάστημα κατά το οποίο η νομολογία των τακτικών δικαστηρίων που διαμορφώθηκε κατ' εφαρμογήν της πρώτης αποφάσεως είχε ήδη παγιωθεί υπό την έννοια ότι η εν λόγω διάταξη συνέχιζε να υφίσταται υπό τη μορφή με την οποία είχε ερμηνευθεί με την πρώτη απόφαση του συνταγματικού δικαστηρίου– με πρακτική συνέπεια να μειωθεί στο ήμισυ η προθεσμία παραγραφής για όλα τα αδικήματα για τα οποία δεν είχε εκδοθεί αμετάκλητη καταδικαστική απόφαση πριν από την πρώτη απόφαση του συνταγματικού δικαστηρίου και να παύσει, κατά συνέπεια, η ποινική δίωξη που είχε ασκηθεί κατά του εν λόγω κατηγορουμένου;

- 3) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης και μόνον εφόσον δεν μπορεί να δοθεί ερμηνεία σύμφωνη με το δίκαιο της Ένωσης, έχει η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση ή πρακτική βάσει της οποίας τα τακτικά εθνικά δικαστήρια δεσμεύονται από τις αποφάσεις του εθνικού συνταγματικού δικαστηρίου και από τις δεσμευτικές ισχύος αποφάσεις του ανωτάτου εθνικού δικαστηρίου και δεν δύνανται, εξ αυτού του λόγου και με την επιφύλαξη της διαπράξεως πειθαρχικού αδικήματος, να αφήνουν αυτεπαγγέλτως ανεφάρμοστη τη νομολογία που απορρέει από τις αποφάσεις αυτές, ακόμη και αν εκτιμούν, υπό το πρίσμα αποφάσεως του Δικαστηρίου, ότι η επίμαχη νομολογία αντιβαίνει στο άρθρο 2 ΣΕΕ, στο άρθρο 19, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΕΕ και στο άρθρο 4, [παράγραφος 3], ΣΕΕ, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις 2, 15 και 22 και [με] το άρθρο 11, παράγραφος 4, της οδηγίας 2006/126/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20ής Δεκεμβρίου 2006 για την άδεια οδήγησης, υπό το πρίσμα της υποχρέωσης του κράτους μέλους να λαμβάνει κάθε αναγκαίο και κατάλληλο μέτρο προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της βελτίωσης της ασφάλειας της οδικής κυκλοφορίας, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως 2006/928/ΕΚ της Επιτροπής, και με γνώμονα το άρθρο 49, [παράγραφος 1], τελευταία περίοδος, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης;

(¹) Η ονομασία που έχει δοθεί στην παρούσα υπόθεση είναι πλασματική. Δεν αντιστοιχεί στο πραγματικό όνομα κανενός διαδίκου.

(²) ΕΕ 2006, L 403, σ. 18.

(³) Απόφαση της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 2006, για τη θέσπιση μηχανισμού για τη συνεργασία και τον έλεγχο της προόδου στη Ρουμανία όσον αφορά την επίτευξη των ειδικών στόχων αναφοράς στους τομείς της δικαστικής μεταρρύθμισης και της καταπολέμησης της διαφθοράς (ΕΕ 2006 L 354, σ. 56).

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Sofiyski gradski sad (Βουλγαρία) στις
12 Απριλίου 2023 — Ποινική διαδικασία κατά SS, IP, ZI, DD, HYA**

(Υπόθεση C-229/23, HYA κ. λπ.)

(2023/C 261/14)

Γλώσσα διαδικασίας: η βουλγαρική

Αιτούν δικαστήριο

Sofiyski gradski sad

Ποινική διαδικασία ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου κατά

SS, IP, ZI, DD, HYA

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 15, παράγραφος 1, της οδηγίας 2002/58 (¹), σε συνδυασμό με το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως ερμηνεύεται από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης με την απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 2023 στην υπόθεση C-349/21 (²) και υπό το πρίσμα της ενδέκατης αιτιολογικής σκέψης της οδηγίας καθώς και των άρθρων 52, παράγραφος 1, και 53, του Χάρτη, αλλά και υπό το φως αρχής της ισοδυναμίας, την έννοια ότι υποχρεώνει τα εθνικά δικαστήρια

- να μην εφαρμόζουν διατάξεις του εθνικού δικαίου (άρθρο 121, παράγραφος 4, του Συντάγματος, άρθρο 174, παράγραφος 4, του ΝΡΚ [βουλγαρικού κώδικα ποινικής δικονομίας] και άρθρο 15, παράγραφος 2, του ZSRS [νόμου περί ειδικών μεθόδων συλλογής πληροφοριών]) ή την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 2, της ΕΣΔΑ από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων σε απόφασή του επί της υπόθεσης αριθ. 70078/12, σύμφωνα με τις οποίες στην άδεια της δικαστικής αρχής (για ακρόαση, υποκλοπή, και αποθήκευση τηλεπικοινωνιών χωρίς τη συγκατάθεση των χρηστών) απαιτείται να αναγράφονται σαφώς οι λόγοι και, μάλιστα, ανεξάρτητα από την ύπαρξη αιτιολογημένου αιτήματος βάσει του οποίου χορηγήθηκε η άδεια, ο δε λόγος μη εφαρμογής τους συνίσταται στο γεγονός ότι με τη συνδυασμένη ανάγνωση του αιτήματος και της άδειας του δικαστηρίου καθίσταται δυνατό διαπιστωθεί 1) για ποιους ακριβώς λόγους το δικαστήριο, σε συνάρτηση με τις πραγματικές και νομικές περιστάσεις της συγκεκριμένης υπόθεσης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι πληρούνται οι νόμιμες προϋποθέσεις και 2) για ποιο πρόσωπο και ποιο μέσο επικοινωνίας χορηγήθηκε η άδεια της δικαστικής αρχής·